No. 906 Zaterdag 11 Mei 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 10 Mei.

KATHOLICISME
— EN —
VOORUITGANG.

Men hoort vaak beweren, dat het Geloof, en vooral het katholieke, — dat men zoodoende wel ondanks zichzelf de hulde brengt, het Geloof bij uitstek te zijn, — dat het Katholicisme onvereenigbaar is met Vooruitgang. Daartegenover stellen wij de bewering, dat niets meer dan het Katholicisme den Vooruitgang bewerkt.

Zeer gemakkelijk is dit te bewijzen.

Het Katholicisme stelt het doel van 's menschen leven in de volmaking der menschelijke natuur. Het geheele leven van den Katholiek is derhalve niets anders dan een streven naar het hoogste ideaal, een vooruitgang, die niet ophoudt vóór hij de rust der volmaaktheid bereikt heeft.

Hieruit volgt, dat het begrip Vooruitgang in zijn hoogste beteekenis een "speciaal christelijk, katholiek idee is."

En tóch heeft de Kerk zich meermalen tegen den Vooruitgang verklaard! Zeker. Maar dat vond zijn verklaring en [illegible] en noodzaak in het feit, dat het schoone woord werd gebruikt, werd *mis*bruikt voor een verkeerde zaak.

Maar overal, waar de Katholieken hebben geleefd overeenkomstig hun geloof; overal waar zij hun beginselen in praktijk brachten, hebben zij meegewerkt aan den waren Vooruitgang.

In een goed gebouwd organisme moet evenredigheid bestaan tusschen middelen en doel. Maar dan is het Katholicisme *de* partij van den Vooruitgang, daar het geen ander *doel* nastreeft en ook de *middelen* bezit dien te bewerken.

Wat noodzakelijk is bij het in beweging brengen van een groote massa is de *Eenheid*. Eenheid van doel, eenheid van willen, eenheid van middelen. Waar vindt men een eenheid als in het Katholicisme, waar allen streven naar de bereiking van hetzelfde ideaal waar allen geleid worden door dezelfde onwrikbare beginselen, waar allen worden gesterkt door dezelfde bovennatuurlijke kracht, waar allen worden geroepen door dezelfde stem, getrokken door dezelfde Liefde? Waar is één macht, één organisatie, die kan wijzen op zoo diep-innerlijke overeenstemming als wij kunnen toonen?

Het Katholicisme bewerkt den Vooruitgang, doordat het bij zijn objectiviteit de vrijheid van het individu leert, en daardoor het begrip der verantwoordelijkheid en dat van plicht. Deze twee toch zijn onontbeerlijk om bij gezamenlijk werken ieder der arbeiders uit eigen beweging te doen verrichten, wat hij heeft te doen, en dat zoo goed mogelijk te doen.

Van boven komt de leiding; de stuwende kracht de aandrift moet spruiten uit ieder individu, doordat dit de schoonheid van het gemeenschappelijk ideaal erkent en handelt uit een diepe overtuiging der noodzakelijkheid van ieders medewerking.

Het Katholicisme is de partij van den waren Vooruitgang, doordat het zich in zijn algemeenheid weet te regelen naar de omstandigheden van plaats en tijd; want het weet, te zullen bestaan, zoolang de wereld zal zijn. Alle ontwikkeling geschiedt geleidelijk niet met sprongen. En het Katholicisme *kan* wachten, omdat het weet aan wie de toekomst zal zijn.

Het Katholicisme is vooral de partij van den waren Vooruitgang door zijn *moraal*, die den geheelen mensch doordringt, die zijn verantwoordelijkheid uitstrekt tot over de grenzen der aarde.

En niet het minst ook is het Katholicisme de partij van den Vooruitgang, omdat het in het bezit is van het noodzakelijke, het onontbeerlijke *echte* conservatisme.

Wie een moeilijken weg heeft te rijden met hoogten en laagten, is niet verantwoord, als hij geen rem bezit. En die rem heeft het Katholicisme in den onveranderlijken kern zijner beginselen, waardoor het gevrijwaard is tegen afdwalingen; die rem bezit het in de verantwoordelijkheid, die ieder aansprakelijk stelt voor zijn eigen daden, maar ook voor die van degenen, waar hij over gesteld is.

Daarom heeft het Katholicisme nooit zijn toevlucht behoeven te nemen tot *onecht* Conservatisme, dat zich wetens en willens tegen iets goeds verzet, dat niet veranderen wil, uit eigenbelang, uit gemakzucht, uit schroom, uit te ver gedreven vrees voor mogelijk misbruik; het onechte, starre Conservatisme, dat de dood is van alle leven. Neen, het Katholicisme kan meegaan met elke beweging die iets goeds beoogt, onverschillig van welken kant zij komt, omdat het de voorbehoedmiddelen heeft tegen alle dwalingen. Ja het *moet* met alles meedoen wat het goede wil, omdat elk streven naar het goede feitelijk een uiting is van zijn beginselen. En inderdaad *is* het Katholicisme dan ook niet bang. Het durft alles en allen aan. Zie, hoe onze roemrijk regeerende Paus geen enkel vraagstuk onbesproken laat, en geen enkele moeilijkheid uit den weg gaat.

Inderdaad, het Katholicisme leert ons, wat Vooruitgang is, toont ons het hooge doel, en geeft ook de middelen. Waar elders vindt men dit alles zoo bijeen? Metterdaad leert ons de Geschiedenis op elke harer bladzijden, dat beschaving en vooruitgang steeds, waar het Katholicisme doordrong, als de natuurlijke gevolgen verschenen. Zooals nu onze missionarissen in onbeschaafde streken met het Geloof ook ontwikkeling brengen op stoffelijk gebied, is het steeds geweest. Wetenschap en Kunst en maatschappelijke welvaart verspreidden zich met het Katholicisme over de aarde. Wanneer onze vijanden het wagen ons dompers te schimpen, kunnen wij zegevierend wijzen op lange, lange rijen van de schitterendste namen, kunnen wij corypheeën op alle gebied tot onze meest overtuigde medestanders rekenen.

Het Katholicisme kan allen voldoen, meer en minder beschaafden; den onontwikkelde in zijn kinderlijke eenvoudige devotie en den diepzinnigsten denker, die in zijn geloof de harmonische samenwerking der geheimzinnigste machten ziet. Overal, waar de Kerk in aanraking komt met nieuwe ideeën, nieuwe toestanden, daar zien wij haar handelen naar omstandigheden en zoo met voorzichtigheid en wijsheid tot zich terugvoeren, wat zonder wijs overleg zou verdwaald zijn.

Een der geschiedschrijvers onzer dagen gaf in een voortreffelijk werk over de houding der Kerk in de keerpunten der geschiedenis, als zijn meening te kennen, dat de fransche Revolutie had kunnen voorkomen worden, wanneer van de zijde der Katholieken krachtiger daden waren gesteld, luider en talrijker stemmen waren vernomen, om de maatschappij te wijzen op het Geloof.

Feuilleton.

De Waterbron van Berny.

Een der beroemdste parijzer artsen tegen het einde der vorige eeuw was dokter Tronchin, een man van groote menschenkennis en buitengewone bekwaamheden, die zich een zeer voorname praktijk had weten te verwerven en wiens verdiensten door allen hemelhoog werden verheven.

Op zekeren dag zat hij in zijn studeerkamer, druk bezig aan een schriftelijk werk, waarin hij blijkbaar veel belang stelde, toen zijn bediende binnentrad om een landman aan te melden.

„Wat wil die man?” vroeg Tronchin.

„Hij wenscht u te spreken. 't Is een pachter van Berny, Thibaut genaamd.

„Zoo! Is 't Thibaut! Dan laat hem maar onmiddellijk binnenkomen. Dat is een man van eer, die mij eenmaal het leven gered heeft.”

De landman trad binnen en de dokter stak hem beide handen toe.

„Maar mijn goede Thibaut” zei de arts, „wat ziet gij er bleek uit!..... Gij zijt koortsachtig,” voegde de man der wetenschap er bij, na hem den pols gevoeld te hebben. „Wat scheelt er aan? Zijt gij ziek?”

„Ja, heer dokter, zeer ziek, doch gij hebt geen middel om deze ziekte te genezen. Ik lijd op jammerlijke wijze aan nood en ellende.”

„O, als 't anders niet is, dan heb ik reeds een middel daartegen gevonden......Ziehier, brave man......”

En met deze woorden reikte de arts hem een handvol goudstukken aan, die hij uit zijn secretaire had genomen.

„Dat is geen heilmiddel voor mij, heer dokter,” sprak de landman, „dat is een aalmoes. Wat ik van u verlang is een goede raad om mij uit den neteligen toestand op te beuren, waarin ik verkeer. Mijn klein bedrijf heeft dit jaar bijna niets opgeleverd: een slechte oogst, het fruit is mislukt, de groenten brengen niets op, de koeien staan droog — o, ik ben werkelijk een totalen ondergang nabij; kunt gij mij niet zeggen wat er te doen is om nog een uitkomst te vinden?”

Tronchin dacht een oogenblik na en stapte met langzame schreden op en neer door het vertrek.

„Hebt gij mij niet eens gezegd, dat er een rijkvloeiende bron ontspringt in de groote weide achter uw woning?”

„Ja, te midden van een groepje oude lindeboomen, en wanneer deze in bloei staan en de bloesem in 't water valt, dan wordt dit vocht zóó geurig, dat men een welriekend extract meent te drinken, dat steeds zoo helder is als kristal.”

Op dit oogenblik opende de bediende opnieuw de deur en meldde:

„Mevrouw de barones Desanges.”

„Een oogenblik wachten,” zei de dokter, en ging dan, zich tot Thibaut wendend, voort:

„Deze dame behoort tot mijn beste patiënten. Telken dage heeft zij een nieuwe ziekte, doch steeds, zooals gij wel begrijpen zult, een ziekte der verbeelding. Gij moet mij niet kwalijk nemen, dat ik mij nu niet langer met u kan bezig houden. Doch over een maand komt gij terug en dan zal geluk en welvaart op een schitterende wijze zijn intocht bij u gemaakt hebben.”

„Geluk en welvaart?”

„Ja zeker.” Neem nu dat geld hier, en indien gij het niet geschonken wilt hebben, dan leen ik het u voor eenigen tijd.”

Tevens fluisterde de arts den verbluften man eenige woorden in het oor; die onzen eenvoudigen boer als bij tooverslag oogen en mond wijd openrukten.

„Maar dokter,” vroeg hij, „gij wilt mij toch niet voor den gek houden?”

„Doe wat ik u gezegd heb, antwoordde de arts, „en ik sta voor alles in.”

„Ik begrijp u niet, mijnheer. Ik kan u niet begrijpen.”

„Dat zal later wel komen. Nu adieu, en volg trouw op wat ik u aanbevolen heb.”

Met deze woorden stak hij den verbluften man de hand toe, die daarmee met een woord van dank op de lippen verdween.

De barones trad binnen.

„Mevrouw, duid het mij niet envel, dat ik u een oogenblik heb laten wachten,” sprak de arts „ik had zooëven een arm en ongelukkig man bij me......”

„Ach, heer dokter, ik ben ook zoo ongelukkig! Ik ben te moede om te leven!”

De barones was een rijke weduwe, in 't geheel niet ziek, doch zooals het dergelijke personen vaak gaat, zij verveelde zich verschrikkelijk in haar ledigganq, zonder eenig levensdoel.

„Leefde mijn kind nog maar!” zuchtte zij. „Dan had ik toch iets te doen.

„Bezoek de armen, mevrouw, en werk voor behoeftige kinderen.”

„Dat doe ik dagelijks vier uren lang, en 's morgens en 's avonds ga ik naar de kerk, en toch is het leven mij zoo vreeselijk eentonig! Ik leef geheel verlaten op de wereld. O, ware ik maar met mijn man ge-

Hoe gelukkig zijn wij dan niet, nu van alle kanten stemmen opgaan, die roepen om arbeid, om actie; nu van den Paus tot den eenvoudigsten leek het verlangen bestaat, mee te werken aan de oplossing aller vragen, mee te werken als overtuigde Katholieken; nu die stemmen gehoor vonden, nu dat verlangen wordt tot daden, waarvan we al menig schoon gevolg zagen, nu bij het toenemen der bezwaren, bij het ernstiger worden der tijden, de katholieke partijen groeien in kracht, nu wij ons meer en meer bewust worden, welke taak de onze moet zijn: de moderne maatschappij in haar verwarring en dwaling te wijzen op het licht, dat uit de katholieke Kerk de geheele wereld overstraalt!

Zoo wordt het ons een voorrecht, te leven in dezen tijd van hevig gisten alom. Een voorrecht en een geluk! Want wij weten immers, dat als wij maar willen, wij op den duur moeten overwinnen.

Wij zouden geen Katholieken zijn, zoo wij dit alles niet vast geloofden. Het Christendom overwon het oude heidendom, het zal ook het moderne heidendom overwinnen. Maar ook, wij wij zouden geen Katholieken zijn, indien wij ons niet herinnerden, dat aller medewerking vereischt wordt tot bereiking van dat heerlijke doel.

Laat anderen nog zoo hard roepen: „Er is voor het Katholicisme geen plaats meer in onze maatschappij; het Katholicisme hindert den stroom van den vooruitgang; het Katholicisme staat vijandig tegenover de beschaving;!" — het feit, dat de geheele beschaving haar opkomst en bloei aan het Katholicisme te danken heeft, blijft; het feit ook blijft, dat wij nog altijd honderden millioenen sterk zijn, die luisteren naar een Paus, die meer dan welke groote geest onzer dagen getoond heeft, alle ontwikkeling te willen bevorderen.

Neen, voor het Katholicisme is nog wel plaats, en die plaats is een eereplaats. Want als het wijst op zijn roemrijk verleden, waarin het steeds optrad tegen barbaarschheid; als het wijst op de geheele herbervorming, welke het in de wereld gebracht heeft; als het wijst op de veredeling van den mensch als van alle kunst en alle wetenschap, dan mag het met fierheid optreden en aanspraak maken op de allereerste, de allervoornaamste, ja op de eenige plaats!

Engelands Toestand.

In de Revue des deux Mondes van 15 Januari 1901 komt een zeer interressant artikel voor van den bekenden economist Raphaël George Lévy: „*Wat een imperialistische oorlog aan Engeland kost*," hetwelk hij aldus besluit:

„Naar welke zijde zij hun blik wenden, overal zien onze (engelsche) naburen gevaren oprijzen uit dezen (zuid-afrikaanschen) oorlog, die hen van den weg heeft geleid waarop zij in den loop der 19de eeuw zoo groot en zoo gewettigd succes hadden gevonden. Hoeveel stemmen gaan er niet op, en waaronder van zijn beste en edelste zonen, om de ontketening te betreuren van het brutale en ondoordachte chauvinisme, dat zich openbaart in de steden van het vereenigd Koninkrijk en dat eenige dagen geleden de ergerlijke tooneelen te voorschijn heeft geroepen, waardoor de intocht van de londensche vrijwilligers, van Zuid-Afrika terugkomende zich heeft gekenmerkt. Indien wij eenige van de redevoeringen afdrukten, die op het oogenblik gehouden en van de artikelen, die geschreven worden aan de andere zijde van het Kanaal, zouden onze lezers weigeren te gelooven, dat zoo strenge kritiek afkomstig is uit den mond of de pen van engelsche burgers. Het karakter van hen, van wie die waarschuwingen komen, moest het volk er aandacht aan doen schenken, maar het draait rond in een zwijmelroes, waaruit het eerst later zal ontwaken.

Engeland heeft zich in een avontuur gestort, waarin zijn beste vrienden hebben betreurd dat het zich geworpen heeft. Men heeft den toestand van Zuid-Afrika vergeleken met dien van de Staten van Amerika, toen in de 18e eeuw de kolonisten zijn opgestaan tegen het moederland en zich daarvan hebben afgescheiden om de belastingen niet te betalen, welke het hun wilde opleggen. Maar de tegenwoordige verhouding is veel ernstiger; de meerderheid der amerikaansche kolonisten was van engelsch ras en koesterde niet tegen het moederland dien vreeselijken haat, die in het hart der Boeren is en die in plaats van te verdwijnen, zooals somtijds gebeurt na oorlogen die gevolgd worden door een eervollen en ridderlijk nagekomen vrede, telkens weder is verlevendigd door aanslagen van Groot-Brittannië tegen de onafhankelijkheid en de vrijheid van Zuid-Afrika.

Niet alleen is de meerderheid van de blanke bevolking der twee republieken, Transvaal en Oranje-Vrijstaat, van hollandschen bloede, maar ook een groot gedeelte van de bewoners der Kaapkolonie, ook hoofden van de bewoners der Kaapkolonie, ook hoofden van huisgezinnen in die kolonie gevestigd, hebben gestreden en strijden aan de zijde der Boeren, hebben hunne hoeven verbeurd verklaard gezien en kunnen niets dan gebrek, ondergang, zelfs hun dood te gemoet zien, indien de britsche heerschappij gevestigd wordt in het land. In andere tijden waren er in Londen staatslieden, die begane dwalingen erkenden, die de Jonische Eilanden aan Griekenland hebben teruggegeven en die na Amajubaheuvel een eind hebben gemaakt aan het bloedvergieten en aan Transvaal een bijna volledige onafhankelijkheid hebben gelaten behoudens de theoretische handhaving van eene suzereiniteit in naam. Wij weten niet dat deze politiek de grootheid van Engeland heeft verminderd of zelfs schade heeft gedaan aan zijn prestige: integendeel de beschaafde wereld heeft het toen beschouwd als eene macht, die niet alleen door eerzucht werd geleid; de vrijzinnigen van alle landen hebben het toen geprezen als den trouwen bewaarder van die schoone tradities, die wij ons langen tijd hebben gevleid te beschouwen als te behooren tot den parlementairen regeeringsvorm. In spijt van daarmede strijdige drogredenen heeft de economische voorspoed van het land zich nooit met meer kracht ontwikkeld dan in de dagen toen Engeland geen aanvallende politiek volgde en zich tevreden stelde met een land- en zeemacht genoegzaam om zijn koloniaal bezit en zijn handelsvloot te beschermen.

Dat was ook het schitterendste tijdperk van zijn financiën, toen de schulddelging haar snellen loop volgde, toen het belastingstelsel wijzigingen onderging, bijna alle oordeelkundig en heilzaam, toen het gezag der engelsche markten zich op de meest besliste wijze scheen te bevestigen. Wij vreezen dat dit tafereel in den loop der eerste jaren van de 20ste eeuw zich zal wijzigen. De engelsche begrooting is plotseling op een enorm cijfer gebracht en dat zelfs hoog zal schijnen aan eene gemeenschap zóó rijk en waarin zooveel kapitaal is opgehoopt. Vele uitgaven, die tijdelijk schenen te zijn, zullen blijken voortdurend te zijn op grond van de noodzakelijkheid om een talrijk leger te onderhouden in het stuiptrekkende Afrika en om de verbindingen met dit werelddeel te verzekeren. Besparingen van kapitaal en van wijsheid hebben onze naburen in staat gesteld om zonder blikken of blozen den eersten schok van een zoo ondankbaren oorlog te doorstaan; maar zij gaan er langzamerhand de nadeelige gevolgen van ondervinden. Reeds is het resultaat van twintig jaren volharding in het delgen der nationale schuld vernietigd door de uitgifte van nieuwe schuldbrieven, waarvan de dienst misschien eene jaarlijksche som zal eischen gelijk aan die welke was afgelost. De inkomstenbelasting is gebracht op eene hoogte, ongekend sedert den Krimoorlog. En al die moeilijkheden ontstaan op een oogenblik, dat de duitsche mededinging op handelsgebied en de amerikaansche op nijverheidsgebied de Engelschen bekruipen en hun, dikwijls met goed gevolg, markten betwisten, waarop zij meenden alleenheerschers te zijn. Albion's hemel is zwart van wolken. Wij weten dat zijn volk niet behoort tot die, die zich laten ternederslaan door tegenspoeden of zich laten afwenden van den weg door hinderpalen die zij ontmoeten. Maar daarom niet minder moeten wij constateeren dat in één jaar zijne financiën den hevigsten stoot hebben gekregen, dien zij in bijna eene eeuw hebben ontvangen en dat de economische terugslag van den zuid-afrikaanschen oorlog op de markt van Londen en op den handel van het Vereenigde Koninkrijk op heden nog niet in al zijn gevolgen kan worden afgemeten.

---

storven! Zoolang hij leefde, wist ik wat er mij te doen stond, ik had mijn bezigheden en was zoo gezond als een vischje in 't water."

„Er is nog wel een middel, mevrouw, om weer even gezond te worden......"

„Een middel?"

„Ja......hertrouw," sprak de dokter lachend.

„O, mijnheer, spreek niet daarvan. De mannen, die naar mijn hand gedongen hebben, hadden alleen het oog op mijn geld. 't Bleek mij duidelijk genoeg wat zij wilden, en ik ben dan ook overtuigd, dat het mij niet mogelijk is nog een oprecht en deugdzaam man te vinden gelijk mijn overleden gemaal was. Dan zeg ik maar: liever geen man dan een goddelooze, iemand, die niets anders dan mijn geld bemint. Neen, dokter, neen, van dat middel zal ik geen gebruik maken, maar zeg mij toch, of gij geen ander middel kent om mij mijn kracht en mijn moed weer te geven."

„Ja," antwoordde de dokter, „er is nog wel een ander middel. Maak telken morgen een wandeling naar Berny. Daar zult gij dan wat uitrusten op de hoeve van een mijner pachters, Thibaut genaamd, en daar met kleine teugen een groot glas versch water drinken, dat gij zelf uit de bron onder de lindeboomen zult scheppen. Het gansche heilmiddel kost u slechts eenige beweging, een paar bestoven schoenen en eenig drinkgeld."

„En is dat nu uw onfeilbaar heilmiddel?"

„Ja, dat water heeft een bijzondere geneeskracht. Eer wij een maand verder zijn, zullen de aanzienlijkste personen uit de stad, leden van de hofhouding zelfs, die aan uw ziekte lijden, naar Berny gaan om daar de frischheid hunner jeugd te erlangen. Ik kan u slechts raden de kuur zoo spoedig mogelijk te beginnen, nu gij daar ginds nog geheel ongestoord van het heilzaam middel gebruik kunt maken."

De barones vertrok zeer opgeruimd en tevreden.

Vijf minuten later kwam er een derde bezoeker, een jong dokter in de rechten, van ongeveer acht en twintig jaren, die er werkelijk zeer ziekelijk uitzag.

„Wel, heb ik dan eindelijk toch eens het genoegen een bezoek van u te ontvangen?" vroeg de dokter. „Wat is het lang geleden, dat ik u niet meer gezien heb!"

„Verschooning, dokter, ik was ziek."

„Een reden te meer om tot mij te komen. Maar wat scheelt u dan?"

„Ach gij weet, dat mijn goede, lieve mama een half jaar geleden gestorven is. Zij wist steeds zoo goed voor alles te zorgen en mij het leven zoo aangenaam mogelijk te maken. Thans ben ik alleen in huis, en 't is er rondom mij zoo verschrikkelijk ledig! Waar ik ook heenstaar, overal mis ik het goede moedertje en dat perst mij vaak de tranen uit de oogen. Het eten smaakt mij niet. O, zeg mij, dokter, wat ik doen moet om te genezen!"

„Trouwen, amice! Kies een braaf en vroom meisje; zoo zult gij schadeloos gesteld worden voor de teedere liefde uwer goede moeder."

„Doch waar zal ik een jonge dame vinden, die mij niet om het geld neemt, een brave, christelijke vrouw?"

„Er zijn gelukkig nog deugdzame meisjes genoeg in de wereld."

„Maar ik geloof toch niet, dokter, dat ik huwen zal. Zoovelen werden reeds bitter teleurgesteld, vooral personen in mijn toestand. Doch ik moet eenige ontspanning genieten. O, zeg mij, waar ik die vinden kan."

„Zeer goed. Mij is een nieuw lucht- en waterkuuroord bekend geworden van ongemeene weldoende kracht. Maak dagelijks in den vroegen morgen een wandeling naar Berny. Daar zult gij een pachthoeve vinden, bewoond door een zekeren Thibaut, op wiens erf een bron ontspringt, die reeds wonderen gewrocht heeft. Gebruik daar elken morgen een flink glas water, ga dan nog een uurtje wandelen in de vrije natuur en ontbijt heel eenvoudig bij Thibaut. Hebt gij dat een tijdje volgehouden, dan zult gij er mij wonderen van weten te verhalen.

Op den rechtsgeleerde volgde een dame van het hof, en ook deze werd naar Berny gezonden. Andere dames en heeren vernamen dit en verzochten den dokter op hun beurt ook hun de bron van Berny voor te schrijven.

Thibaut had zeer nauwkeurig de raadgevingen van den dokter opgevolgd.

Er was een omheining om de bron gebouwd en een vriendelijk lusthuisje noodigde onwillekeurig tot een bezoek.

Zeer ijverig had hij voor zilveren drinkbekers en waterglazen gezorgd en alles met een bekwamen spoed zoo goed mogelijk ingericht om de „zieken" uit de groote wereld te ontvangen.

In den beginne was de goede pachter wel wat links, doch spoedig toonde hij zich zoo goed in dezen werkkring thuis, alsof hij nooit iets anders gedaan had.

Dagelijks had hij meer en meer tafels, zetels, bekers en glazen noodig, en spoedig ook moest hij dienstmeisjes aannemen om de gasten te bedienen, die van dag tot dag meer en meer toenamen.

Was 't werkelijk het voortreffelijk water met den lindebloesem, of de wandeling in den vroegen morgen, of de heerlijke lucht van Berny, of wel was 't dit alles te zamen, dat op dit oogenblik zoovele wonderen wrochtte? De gasten verzekerden dat zij voortreffelijk herstelden en hun bloeiend uiterlijk bewees de waarheid hunner woorden.

Zoo was er anderhalve maand voorbijgegaan.

Op zekeren dag verschenen drie personen bij den dokter: Een boer, een voorname dame en een jong advocaat.

De beide laatsten waren de geheelde zieken, met wie wij reeds kennis gemaakt hebben, die den dokter kwamen bedanken om hem tevens op hun aanstaande bruiloft uit te noodigen.

De boer was de oude Thibaut.

„Heer dokter," zei deze met een van vreugde stralend gelaat, „hier hebt gij uw geld terug. Gij hebt mij niets dan de waarheid gezegd. Geluk en voorspoed hebben bij mij hun zegevierenden intocht genomen. Telken morgen houden rijtuigen van allerlei soort voor mijn deur stil. Personen van het hof en andere groote dames en heeren verdringen zich aan mijn bron en drinken water als eenden. Met het ontvangen drinkgeld heb ik mijn schulden betaald en bovendien nog zooveel verworven, dat ik mijn dochter, die 't aanstaand jaar wagen wil, een schoonen uitzet zal kunnen meegeven."

„En de zaken blijven goed?"

„Dank u zeer, dokter, duizendmaal dank!"

Tronchin lachte den man vriendelijk toe, overtuigd, dat hij op zijn eigenaardige wijze velen een groote weldaad bewezen had.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Donderdag 11 April overleed plotseling te Tilburg de HEerw. Pater M. F. de Beer, Superior-Generaal van de Congregatie der Eerw. Fraters van O. L. Vrouw Moeder van Barmhartigheid. Toen wijlen Mgr. Joannes Zwijsen in 1844 deze Congregatie stichtte, vond Z. D. H. in Pater De Beer een man, wien hij het Bestuur meende te kunnen toevertrouwen. Weldra bleek dat de Kerkvorst goed gezien had. Met een ijver en volharding, met moed en tact wist de Superior op te treden en nauwelijks had de Congregatie enkele jaren bestaan, of het bleek dat zij aan een groote behoefte voldeed. Jaar op jaar nam zij onder de wijze leiding van Pater de Beer in omvang en bloei toe, zoodat zij op dit oogenblik, p. m. 500 leden en een 20tal priesters tellende, alom hare zegeningen verspreidt. Zoo men weet is het hoofddoel der Congregatie: onderwijs der jeugd, vooral der minvermogenden. Onder Pater De Beer's leiding ontstonden succursalen in St. Michiels-Gestel, waar de Fraters met bewonderenswaardig succes het opvoedingsgesticht „Ruwenberg" besturen; 's Bosch, waar honderden en nog eens honderden kinderen uit alle rangen en standen door hen worden onderwezen en waar zij tevens belast zijn met de opvoeding der kweekelingen aan de Bisschoppelijke kweekschool; Grave, waar o. m. het blinden-instituut aan hunne zorg is toevertrouwd; Osch, Reusel, Cuijk, Zwolle, Goirle, Maaseijk (België) en Curaçao. Onschatbaar is het nut, dat deze Congregatie tijdens haar bestaan heeft gesticht en nog voortdurend sticht. Aan dat alles had Pater De Beer een zeer werkzaam aandeel. De overledene wiens werken nog in het nageslacht zullen voortleven, was geboren den 15en November 1821. Hij bereikte alzoo den leeftijd van bijna 80 jaren. Heeft Pater De Beer zijn gansche leven gewijd aan het welzijn van den medemensch, ter eere Gods, ongetwijfeld heeft de brave, ijverige priester nu reeds zijn loon ontvangen.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 8 Mei 1901, No. 315, is de Heer Jorge Sutherland, praktizijn bij het Hof van Justitie alhier, benoemd tot praktizijn bij den Raad van Justitie op het eiland St. Martin N.G.

***

Door den Kolonialen Raad werden in de Maandagavond gehouden zitting de volgende Heeren gekozen om aan H. M. de Koningin te worden voorgedragen ter benoeming als lid van den Kolonialen Raad.

Als eerste candidaten de Heeren: Mozes Curiel, C. Statius Muller, Mr. J. B. Gorsira, C. A. Jones en H. H. R. Chapman; als tweede candidaten de Heeren C. G. de Haseth, J. H. W. Gravenhorst, Mr. P. F. de Haseth Evertsz, A. Leyba en J. Boer.

***

Aanstaanden Dinsdag den 14den Mei zal met het gebruikelijk ceremonieel het nieuwe zittingjaar van den Kolonialen Raad worden geopend.

Havennieuws.

Maandagmorgen kwam Hr. Ms. *Zeeland* voor de haven ter ontscheping van een matroos, die aan krankzinnigheid lijdende is. De zieke werd in het militair hospitaal opgenomen.

Hr. Ms. *Zeeland* zette vervolgens de reis naar Bonaire en Aruba voort.

***

Het noorweegsche stoomschip *Hildur* in dienst van de *Red D Line* zal van hier den 17den Mei naar New-York vertrekken.

***

Wegens het heerschen der pokziekte te Maracaibo zijn alle schepen, komende van Maracaibo, onderworpen aan een quarantaine van achttien dagen met inbegrip van de reis.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Maandag den 13n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

***

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Marino Chinca, Lissie Gruell, J. H. W. Gravenhorst, Miguel y Jose Anto. Guerrero, Magdalena Henriquez, Vidal Lampe, Facico Marcuñe, Diego Moras, Johan Nicasia, Gregorio Oduber, Clotilda Offerman en casa de John Monsanto, Jose Ma. Pacheco G., Belsine Wudman.

Aangeteekende stukken: Horacio de Merchan, Felipe Jansen.

Niet voor bestelling vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd aan: Diario del Comercio, Curaçao, La Opinion, Curaçao en El Zancudo. Curaçao.

Ongelukken.

Bij het graven van een put ten zuiden van Barber zijn drie werklieden Maandag in den namiddag door het ontploffen van kruit gewond. De verwonding van een is levensgevaarlijk, een andere heeft een ernstige hoofdwonde, terwijl de derde eenige schrammen bekwam. De drie werklieden zijn in het St. Elizabeths-gasthuis ter verpleging opgenomen.

Een komeet.

Sinds een paar dagen is hier een weinig na zonsondergang duidelijk een komeet of staartster te zien. Gisterenavond ging zij ongeveer half acht onder.

Een brochure over Curacao.

Bij de discussiën in de Tweede Kamer over de wijziging van de regeeringsreglementen voor Suriname en Curaçao heeft de heer Van Kol de volgende motie voorgesteld, die later zou worden behandeld;

„De Kamer

van oordeel, dat de treurige toestand, waarin de kolonie Curaçao verkeert, het dringend noodig maakt maatregelen te beramen om verder verval te voorkomen en meerdere welvaart te doen ontstaan,

noodigt de regeering uit eene commissie te benoemen, die na een plaatselijk onderzoek rapport zal uitbrengen over de economische toestanden en over de beste middelen om daarin verbetering te brengen,

en gaat over tot de orde van den dag."

Daar de vele werkzaamheden, die in den korten tijd dat de Kamer nog bijeen is, moeten worden afgedaan, een uitvoerige bespreking van deze motie onmogelijk maken, heeft de heer Van Kol nu, onder den titel: „Eene noodlijdende kolonie", een aantal gegevens betreffende den toestand der kolonie Curaçao gepubliceerd, teneinde zijne medeleden in staat te stellen, de quaestie te overwegen.

In dank ontvingen wij gisteren bovengenoemde brochure uit Nederland.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

YA TAN POPULAR. — "Siento singular satisfacción—escribe el Dr. A. Ayala, de Caracas—en declarar que la Emulsión de Scott, ya tan popular, une á lo excelente de la preparación sus inagotables cualidades en el raquitismo, la anemia, la escrófula, los catarros crónicos, la tuberculosis, y en todas aquellas circunstancias en que sea necesario administrar un reconstituyente que tenga por base el aceite de hígado de bacalao y los hipofosfitos de cal y de sosa."

La Semana Cristiana ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND

Duitschland. — De vrij heftige storm van protest, in de buitenlandsche pers opgestoken tegen Von Bülow's aangekondigd plan tot verhooging der graanrechten, doet den kanselier aarzelen aan zijn belofte een begin van uitvoering te geven, wijl hij daarvan een ongunstigen invloed vreest op Duitschland's verhouding tot het buitenland. Doch de agrariërs zetten hem het mes op de keel en dreigen, aan Von Bülow hun onmisbaren parlementairen steun te zullen onttrekken, indien hij hen nog langer aan het lijntje houdt. Zoodat de graaf ten slotte moet gaan inzien, dat het politiek program des Keizers: in het binnenland regeeren met behulp der conservatieven, tegen liberalen en democraten en tegelijkertijd in het buitenland Duitschland's macht en grootheid verzekeren door zijn commercieel en industrieel overwicht—niet voor verwezenlijking vatbaar is? En er dus ten slotte voor hem niets beters te doen zou overblijven, dan zijn koffers te pakken en heen te gaan? Er zijn natuurlijk in Duitschland voorbarige lieden die deze mogelijkheid reeds druk bespreken, maar eer het zoover komen mocht, kan er nog heel wat water door de Spree-bedding loopen! Wilhelm is er de man niet naar om *dezen* kanselier naar zijn hart op te offeren aan de agrariërs, terwijl Von Bülow reeds genoegzaam heeft getoond voor geen klein geruchtje vervaard te zijn. Het ligt voor de hand, dat op de groote vergadering van den „Bund der Landwirthe" uit de Rijnprovinciën, dezer dagen te Dusseldorf gehouden, Von Bülow's beloften aan de agrariërs herhaaldelijk op het tapijt zijn gekomen. „Wij hebben thans een kanselier," zei de voorzitter, de bekende Freiherr Von Wangenheim, die ons in den Rijksdag en den Landdag vooruitzichten heeft geopend welke ons slechts met vreugde kunnen vervullen. Hij heeft gezegd, dat men hem zou moeten beoordeelen naar zijn werken. Ik koester de overtuiging dat hij het oprechte voornemen heeft iets voor den landbouw te doen."

De agrariërs zijn echter in werkelijkheid met „iets" niet tevreden, zij verlangen, dat er voor den landbouw „genoeg" gedaan zal worden, dat de belangen van het platteland voortaan gelijkberechtigd zullen zijn met die van de groot-industrie en den handel. En juist dit maakt Von Bülow's taak zoo moeilijk.

Engeland.—De *Telegraaf* verneemt, dat door een bekend Nederlander—wiens naam om hieronder te noemen reden nog geheim moet blijven—de volgende brief aan minister Chamberlain is gezonden:

Aan Zijne Excellentie den minister van Koloniën van het Britsche Rijk te Londen.

Excellentie!

Daar de vredesonderhandelingen mislukt zijn, zal opnieuw de strijd ontbranden, zullen wederom honderden uwer beste burgers naar het slagveld worden gedreven, om aldaar door vermoeienis, ziekte en gebrek om te komen, of door het moordend lood te worden gedood of verminkt!

O! wanneer het volk van Engeland wist, wat dáár door hunne zonen wordt geleden, wanneer het wist, hoe vastberaden en besloten die helden in Zuid-Afrika zijn om te overwinnen of te sterven;

Wanneer het wist, waarom — op welke gruwzame wijze die oorlog wordt gevoerd, dat volk zou als één man opstaan en eischen dat er aan dien oorlog een einde werd gemaakt.

Maar het volk weet het niet, het wordt misleid en bedrogen door schoon-schijnende overwinningen en beloften.

De nederlagen worden zooveel mogelijk geheim gehouden en alleen de verlieslijsten toonen aan, welke offers nog dagelijks worden geëischt.

Het volk van Engeland weet het niet of wil het niet weten, dat geheel de beschaafde wereld dien oorlog en de aanleggers daarvan vloekt, terwijl de Boeren en de Boerenzaak de grootste sympathie bezitten.

Eenige Boeren-vrienden nu hebben besloten het volk van Engeland de oogen te openen en het tot daden op te wekken om vrede en onafhankelijkheid van de regeering te vragen. Om dit doel te bereiken, stellen zij zich voor een beroep te doen op alle Boerenvrienden in Europa en Amerika, om „zóólang de oorlog duurt en de onafhankelijkheid der republieken niet is gewaarborgd", geen artkelen van Engelsch fabrikaat te koopen.

Duizenden — millioenen uit alle landen zullen aan die roepstem gehoor geven en wat de gevolgen daarvan zullen zijn voor Engeland's industrie en handel, zal Uwe Excellentie volkomen beseffen.

Wanneer uwe fabrieken stilstaan, wanneer duizenden personen werkeloos en broodeloos zijn, dan zal men misschien van u eischen, recht te doen aan het dappere en ridderlijke volk, dat bijna 1½ jaar aan een meer dan tiendubbele overmacht het hoofd bood, dan zal men u rekenschap vragen voor het vergoten bloed en de verspilde schatten.

Thans, Excellentie, is het nog tijd en wordt u nog de gelegenheid gelaten de nationale ramp te voorkomen, die handel en nijverheid bedreigt.

Voorbereidende maatregelen zijn reeds genomen en worden krachtig doorgezet om op 10 April gereed te zijn.

Mochten echter vóór dien tijd opnieuw onderhandelingen worden aangeknoopt met de onafhankelijkheid der republieken als basis, dan zou dit voor beide oorlogvoerende partijen een zegen zijn en de vermelde oproeping achterwege kunnen blijven.

Ik vermeende, Uwe Excellentie, u van deze plannen in kennis te moeten stellen om twee redenen:

1°. omdat ik het niet ridderlijk vind iemand onvoorbereid te overvallen (Jameson & Co.);

2° om u de gelegenheid te ontnemen, onwetendheid voor te wenden, als de gevolgen onzer oproeping zich doen gevoelen.

Om te voorkomen, dat mijn plannen worden tegengewerkt of verijdeld, zal ik dit schrijven niet onderteekenen, maar ik geef Uwe Excellentie de verzekering, dat bij de oproeping mijn naam en kwaliteit zullen worden vermeld.

— Chamberlain heeft in 't Lagerhuis over de vredesonderhandelingen gesproken. Hij wil Milner, zijn bondgenoot, niet loslaten.

De brutale......wij zoeken vergeefs naar een fatsoenlijk woord, heeft zich er lachend op beroemd, dat *hij* den oorlog was begonnen en het Lagerhuis juichte hem toe.

Wel waar is, wat Mark Twain van hem zegt, naar aanleiding van de amerikaansche Philippijnen-politiek:

„De politiek in China, zegt hij, was amerikaansch, die op de Philippijnen was à Chamberlain. Chamberlain nl. weet uit zulk onvoldoend denkbeeldig materiaal een oorlog te fabriceeren, dat de toeschouwers in de loges bedroefd zijn en die op de galerij schateren van 't lachen, en hij tracht zichzelf te overtuigen, dat het geen zuivere stroopjacht is om kasgeld te krijgen, maar hij heeft een soort duister en vaag vermoeden, dat er ergens eenige eerbiedwaardigheid in schuilt, indien hij de juiste plaats wist te vinden, en dat hij na verloop van tijd de vlag weder schoon kan wasschen, wanneer hij opgehouden heeft met ze door de modder te halen."

Transvaal. — De correspondent van den *N. R. Ct.* te Lissabon schrijft over de daar aangekomen Boeren o. m.:

De Afrikaners zelf waren welgemoed en in zeer bevredigenden lichamelijken en geestelijken welstand; met het hun eigen over niets verwonderd wezen aanvaardden zij, na de voor hen vreemde zeereis de niet minder vreemde spoorwegreis over portugeeschen bodem. De meesten hunner zijn oorspronkelijk uit de Kaapkolonie afkomstig; geboren Transvalers zijn er slechts weinigen onder. Het aantal oud-Nederlanders bedraagt ongeveer dertig, hun namen zal ik zoo spoedig mogelijk overzenden. Voorts een paar Duitschers en Italianen; ik vernam dat er ook enkele geboren Engelschen onder waren. Al deze lieden zaten rustig in de spoorwagens of sjouwden hun kisten in den bagagewaggon; verscheidenen rookten hun geliefde Magaliesberg-tabak, waarvan nog een goede voorraad voorhanden is. Zij waren behoorlijk van kleeding voorzien en maakten geenszins den indruk van een bende havelooze nooddruftigen. Met graagte luisterden zij naar het laatste oorlogsnieuws en informeerden naar president Kruger en anderen. De door hen erkende chef is commandant Mostert van Johannesburg; overigens hebben zij hun veldkornetten en korporaals, zooals bij de Boeren gebruikelijk is. De zich noemende generaal Pienaar oefent geen daadwerkelijk gezag onder de uitgewekenen."

„Opvallend was bij het publiek de tegenstelling tusschen de wijze van ontvangst dezer arme, schier onbekende en onverstaanbare vreemdelingen en der engelsche ambassade, die toevallig denzelfden dag Lissabon bereikte, ten einde de troonsbeklimming van Eduard VII plechtig aan te kondigen. De komst van lord Carrington en de zijnen was dagen te voren wereldkundig gemaakt en nauwkeurig geregeld; de vertegenwoordiger van Portugal's eeuwenouden bondgenoot werd van het station afgehaald met het galavertoon waarop een speciale ambassadeur mag aanspraak maken. Doch niemand was uit zijn weg gegaan om den hofstoet van vergulde karossen te bewonderen, en geen andere dan de kille, officieele beleefdheid der dignitarissen werd lord Carrington's deel in Portugal's hoofdstad.

— In lijnrechte tegenspraak met de bewering, die vroeger al eens door de Engelschen is verbreid, dat De Wet evenzeer met de Transvalers als met de Engelschen overhoop ligt, is de groote man in Transvaal verschenen en loopen de Transvalers te hoop, om de eer te genieten, deel van zijn leger uit te maken.

Het eerste bericht is door de Kaffers aangebracht. Volgens hen zoude De Wet door een drift bij de Villiersdorp de Vaal zijn doorgetrokken. Eerst wilde men het bericht niet gelooven, maar toen de bevestiging kwam, ontstond er plotseling groote levendigheid in de engelsche kampementen te Standerton en te Heidelberg. Het laatste is teekenend voor den angst, die de Engelschen overal aangrijpt. Ze spreken er nu niet meer over dat hij krankzinnig of zoo iets zou zijn.

De Wet's tocht naar Transvaal kan meer merkwaardige gevolgen, zoowel op militair als op politiek gebied, na zich sleepen. Niet onwaarschijnlijk is De Wet's eerste doel een appeltje met French te schillen, als deze, van zijn schoonmaakpartij in zuid-oostelijk Transvaal terugkeerend, zijn steeds gerepeteerden buit aan de voeten van zijn heer en meester te Pretoria wil leggen en daarvoor naar Heidelberg of een andere westelijke richting trekt.

— De pest te Kaapstad neemt zeer toe: in het geheel zijn nu 315 gevallen van pest, met 107 sterfgevallen, aangegeven; onder de dooden zijn 22 Europeanen.

De correspondent van *Daily Mail* zegt, dat Kaapstad voor de grootste ramp staat, die ooit een stad in Zuid-Afrika geteisterd heeft. Kaapstad's erfenis uit den oorlog zal een verschrikkelijke zaak worden. En de kosten door de ziekte veroorzaakt — een Engelschman vraagt eerst naar de kosten — zullen nu al een millioen pond sterling bedragen.

Advertentien.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1898, onder No. 1468 I t/m No. 6604 I, zal plaats hebben op Vrijdag den 17den Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 10den Mei 1901.

De Voorzitter,

M. P. CURIEL.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar-en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1898 bao di No. 1468 I té No. 6604 I, lo toema lugá dia Biernes 17 di Mei i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita aan bendementoe.

Curaçao, 10 di Mei 1901.

President.

M. P. CURIEL.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur	Philad.	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK............	April 6	April 13	April 20	April 27	Mei 4	Mei 11
Komt aan te SAN JUAN............	11		25		9	
Vertrekt van „	12		26		10	
Komt aan te LA GUAIRA............	15	20	28		12	18
Vertrekt van „	17	21	Mei 1		15	19
Komt aan te PTO. CABELLO.........	18		2		16	
Vertrekt van „	19		3		17	
Komt aan te CURAZAO............	20	22	4	Mei 6	19	20
Vertrekt van „	20	29	4	18	18	27
Doet LA GUAIRA aan............	21		5		19	
„ PONCE „	23		7		21	
„ SAN JUAN „	24		8		22	
Komt aan te NEW-YORK............	29	Mei 6	13	21	27	Juni 3

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

	Merida	Marcb.	Merida	Hildur	Merida	Marcb.
Vertrekt van LA GUAIRA............		April 21	April 28		Mei 12	Mei 19
Komt aan te CURAZAO		22	29		13	17
Vertrekt van „	April 14	22	29	Mei 6	13	20
Komt aan te MARACAIBO............	15	23	30	6	14	20
Vertrekt van „	18	28	Mei 2	12	16	26
Komt aan te CURAZAO............	19	29	3	13	17	29